

Arrest

nr. 133 225 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MERTENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 december 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 10 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 augustus 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 17 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn en woonachtig te zijn geweest in de Russische Federatie (Sint-Petersburg). U bent gehuwd en heeft één zoon. Uw echtgenote L.(...) G.(...) (O.V. 6.661.753) vroeg reeds op 27 juli 2010 asiel aan in België. Haar asielaanvraag werd op 4 juli 2011 door het Commissariaat-generaal afgewezen, een beslissing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd op 13 oktober 2011. Op 5 januari 2012 verklaarde u zich in België, in navolging van uw echtgenote, vluchteling bij de bevoegde instanties. Op 29 maart 2012 werd u door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Bij arrest van 27 september 2012 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zonder België te hebben verlaten verklaarden u en uw partner zich op 10 juli 2014 voor de tweede keer vluchteling bij de Belgische autoriteiten.

Bij uw eerste asielaanvraag gaf u aan dat u, na uw echtgenote, eveneens naar België bent gekomen omwille van de problemen met uw schoonfamilie. Hoewel u aanvankelijk geen problemen kende met deze familie verbleef u uit voorzorg sinds 2009 op verschillende adressen in de Russische Federatie. Dit voornamelijk in Sint-Petersburg en omgeving. U keerde ook nog verscheidene keren terug naar Georgië, voornamelijk om nieuwe Russische verblijfsdocumenten te bekomen (u verkreeg verblijfsvergunningen op basis van de Russische nationaliteit van uw echtgenote). Na het vertrek van uw echtgenote naar België gebeurde er lange tijd niets. In september 2010 waren personen, die beweerden familie te zijn van uw echtgenote, bij een vriend van u opgedaagd met de vraag waar uw echtgenote verbleef. U was op dat ogenblik in Georgië. Op uw terugweg naar Rusland belde u uw vriend op die het nieuws vertelde. Hij raadde u aan gedurende één à twee maanden niet in Rusland te verblijven. U gaf hieraan gehoor en vloog onmiddellijk na uw aankomst in Sint-Petersburg naar Wit-Rusland. Daar verbleef u een maand bij een vriend om nadien terug te keren naar Sint-Petersburg. Opnieuw gebeurde er lange tijd niets. In mei 2011 startte u samen met een aantal andere advocaten een advocatenkantoor in Sint-Petersburg. U werkte er als juridisch adviseur. Daarvoor had u nu en dan als chauffeur wat bijverdiend.

Op 2 december 2011 werd u door een nieuwe klant opgebeld met de vraag om juridisch advies. Jullie spraken af elkaar de volgende dag te ontmoeten in een café om de zaak te bespreken. Toen u op 3 december 2011 samen met de nieuwe klant in het café zat, weigerde deze iets te vertellen. Hij zei u dat andere jongens in aantocht waren en er op hen moest worden gewacht. Na een poosje gewacht te hebben besloot u het café te verlaten. Nadat u het café was buitengegaan, kwamen drie mannen op u toe gelopen. U werd door hen geslagen en uitgescholden. Men vroeg u waar uw echtgenote was. U slaagde er in zich los te rukken en vluchtte weg. Er werden schoten gelost. U liep naar het politiebureau om er klacht neer te leggen. Er werd een strafonderzoek opgestart, dat nog hangende was bij uw vertrek.

Op 30 december 2011 verliet u Rusland. Via Ostrov en Riga reisde u naar België.

Voor onderhavige aanvraag baseert u zich nog steeds op de problemen die u reeds aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag; u en uw echtgenote zouden ernstige problemen kennen omwille van jullie gemengd huwelijk dat op veel weerstand stuit bij uw schoonfamilie.

Voor deze aanvraag werden de volgende documenten overlegd: een duplicaat van uw huwelijksakte (origineel),; een uittreksel uit een wetboek (outprint), 2 handgeschreven brieven (origineel) en een bundel internetartikels over gemengde huwelijken en de daaruit voortvloeiende problemen voor echtelieden.

B. Motivering

U baseert onderhavige asielaanvraag, in casu de tweede, klaarblijkelijk (Verklaring Meervoudige aanvraag, DVZ, rubriek 15) op dezelfde motieven als uw partner, L.(...) G.(...) (O.V. 6.661.753); jullie vrezen problemen met uw schoonfamilie omwille van jullie huwelijk en het feit dat uw partner zich bekeerde tot het christendom. In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De motivering van de beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van uw partner, luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (Verklaring Meervoudige aanvraag, DVZ, 2e AA, rubriek 15). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u er niet in slaagde uw relaas aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, (u vreest nog steeds uw familie omwille van uw relatie/huwelijk met een christen), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, (uw huwelijksakte, een uittreksel uit het Russisch wetboek in verband met de naamgeving van kinderen, 2 handgeschreven brieven en een bundel internetartikels) moet worden opgemerkt dat deze niet van die aard zijn dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte (document 1, groene map) werd reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag overlegd. Weliswaar bewijst het document uw formele band met uw huidige partner, maar het werpt geen ander licht op eerder gedane vaststellingen, waarbij geoordeeld werd dat u de problemen ten gevolge van deze band niet aannemelijk kon maken. Het overlegde uittreksel uit het Russisch wetboek (document 2, groene map) biedt mogelijk wel een afdoende verklaring voor het feit dat uw zoon uw naam draagt, maar ook dit document werpt geen ander licht op de negatieve vaststellingen in uw asielrelaas omtrent de door u voorgehouden problemen. De 2 overlegde brieven (documenten 3 en 4, groene map) kunnen evenmin overtuigen; dergelijke documenten kunnen immers niet beschouwd worden als neutrale of betrouwbare bronnen, aangezien ze zijn geschreven door personen met wie u (of uw partner) banden heeft. De bundel overlegde internetartikels (document 5, groene map) ten slotte bevat louter algemene en niet gepersonaliseerde informatie. Dergelijke informatie is enkel dienstig wanneer het asielrelaas geloofwaardig, coherent en plausibel is, wat in casu niet het geval is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen

aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48/4, §2, a) en b), 57/6/2, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met name de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 2, 3, 5, 6, 7, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de schending van de rechten van verdediging met het recht op tegenspraak, zorgvuldigheidsplicht en hoorrecht en verlies van aanleg, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk afdoende nieuwe elementen heeft aangebracht om zijn asielrelaas te staven, dat er daarenboven thans diverse nieuwe objectieve elementen voorhanden zijn om het onterechte wantrouwen naar de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te ontcrachten en meer in het bijzonder de relatie met zijn echtgenote en dat dit alles bovendien wordt aangevuld met nieuwe elementen in verband met gelijkaardige situaties van eerwraak, elementen dewelke volgens verzoeker allen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder afdoende motivatie naast zich neer werden gelegd. Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van gezinssamenstelling dd. 30 september 2014 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote sedert 16 april 2014 onafgebroken samenwonen op hetzelfde adres, een handgeschreven brief van verzoekers echtgenote, een fotokopie van de diploma's van verzoeker en zijn echtgenote en een kopie van de inventaris van de stukken in verband met eerwraak zoals overgemaakt naar aanleiding van de tweede asielaanvraag.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007,

nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden. Het oud artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet werd overigens opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en de inhoud ervan wordt grotendeels hernomen door het nieuwe artikel 48/6. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat *in concreto* toe te lichten op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd tijdens het onderzoek van zijn tweede asielaanvraag. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat de rechten van verdediging slechts van toepassing zijn op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan maar maakt deel uit van het bestuur en moet derhalve de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht nemen. Ook artikel 6 EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name een vrees voor zijn schoonfamilie omwille van zijn gemengd huwelijk en omwille van de bekering van zijn echtgenote tot het christendom. In 's Raads arrest nr. 88 445 van 27 september 2012 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…) 2.5. Verzoeker stelt dat de verwerende partij hem ten onrechte weigert om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Luidens de bewoordingen van het verzoekschrift verzet hij zich niet tegen de weigering van het standpunt in de bestreden beslissing dat in zijn hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. (…)

2.7.1. Verzoeker stelt dat zijn asielrelaas beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij herhaalt de voornaamste elementen van het asielrelaas en concludeert dat tijdens zijn gehoor hij op afdoende wijze heeft kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in de Russische Federatie en in Georgië, dat zijn problemen door de verwerende partij werden geringschat en dat te weinig rekening is gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

2.7.2. Deze algemene beschouwingen zijn uiteraard niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas op grond van de erin weergegeven bevindingen, te weerleggen. Dit moet namelijk in concreto gebeuren.

2.8.1. Verzoeker stelt dat een grondig onderzoek niet blijkt uit de bestreden beslissing en verwijt de verwerende partij verder een zekere vooringenomenheid, nu ze in hoofdzaak werd genomen om reden dat in het kader van de asielaanvraag van zijn partner reeds een weigeringsbeslissing werd genomen.

2.8.2. In de mate dat verzoeker met zijn uiteenzetting wijst op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk.

Verzoeker doet dan wel gelden dat de verwerende partij vertrekt vanuit een bepaalde vooringenomenheid bij de beoordeling van zijn aanvraag, maar betwist niet dat zijn vervolgingsvrees is gestoeld op de problemen die reeds door zijn echtgenote werden aangehaald. De verwerende partij kon derhalve terecht verwijzen naar de beslissing die in haren hoofde werd genomen als zijnde een element dat in rekening moest worden gebracht bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

In 's Raads arrest nr. 68 27 van 13 oktober 2011 werd de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers partner verworpen, met name omdat door de verwerende partij terecht werd vastgesteld dat haar relaas ongeloofwaardig was. In dit arrest werd als volgt gemotiveerd:

“(…) 2.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij (nog) een relatie heeft met D. Zo wijst de bestreden beslissing dat verzoekster weinig contacten heeft met haar man en hij ook geen problemen heeft met haar familie ondanks de bedreigingen die ten aanzien van hem geuit zouden zijn.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat haar man inderdaad “minder gevaar loopt en dus minder op de vlucht moet voor haar familieleden, maar toch voldoende om zich overal open te vertonen en gul te zijn met zijn contactgegevens.”

De Raad stelt vast dat verzoekster bevestigt dat haar man eigenlijk geen problemen heeft met haar familie.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij nu minstens drie keer per week met haar echtgenoot contact heeft en dus veel meer dan in het begin. De Raad kan slechts vaststellen dat deze plotse intensivering van de rechtstreekse contacten als weerlegging van een van de motieven van de bestreden beslissing niet overtuigt.

Daar waar de bestreden beslissing er op wijst dat de echtgenoot van verzoekster niet vervoegd heeft in België stelt het verzoekschrift dat de echtgenoot met zijn kwalificaties en een totaal gebrek aan talenkennis in België zijn brood niet kan verdienen. Hij vindt de afweging van het gevaar en de negatieve gevolgen op financieel vlak te zwaar.

De Raad stelt vast dat dit een bevestiging is van de beperkte vrees van de betrokkene en alleszins geen aanwijzing van een huidige en duurzame relatie met verzoekster. Tijdens het gehoor (20 januari 2011, p. 7) stelde verzoekster dat haar man geen beroep uitoefende: “Neen, maar hij doet af en toe iets, hij verdient maar anders durft hij niet te werken.”

De bestreden beslissing wijst er ook op dat verzoekster niet duidelijk kon aangeven op welke basis haar echtgenoot in de Russische Republiek kon verblijven. Hij zou verblijven op basis van een tijdelijke registratie voor zes maanden op basis van zijn huwelijk met verzoekster. Verzoekster stelt tijdens het gehoor (p. 4 en 5) dat haar echtgenoot naar Georgië is teruggekeerd om een visum te krijgen voor drie maanden. Na elke beëindiging moet hij terugkeren naar Georgië. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat haar echtgenoot inmiddels een verblijfsvergunning voor Rusland bekomen heeft. Zij bepaalt niet nader op welke basis en legt hiervan geen bewijs voor. Haar verklaringen in dit verband blijven derhalve even vaag en weinig overtuigend.

Daar waar de Raad meent dat de huwelijksdatum en het dragen van een ring geen overtuigend motief is stelt de Raad vast dat verzoekster bij het Commissariaat-generaal stelde dat zij geen huwelijksring heeft terwijl zij in haar verzoekschrift stelt dat zij thuis wel een trouwing heeft maar die niet heeft meegenomen naar België.

Daar waar de Raad meent dat een eventueel huwelijk voor de Kerk geen overtuigend motief is stelt de Raad vast dat verzoekster stelt dat zij uiteraard voor de kerk wil trouwen, maar in het dorp van zijn ouders in Georgië en het daarom uitgesteld hebben. Voorheen vermeldde verzoekster gewoon dat zij de tijd niet hadden op te huwen.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat de geboorteakte van de zoon van verzoekster de vader niet vermeldt stelt het verzoekschrift dat er geen tijd voor gemaakt kon worden. Dit overtuigt niet daar verzoekster ongeveer twee jaar na de geboorte van haar zoon het land verlaten heeft.

De bij het verzoekschrift gevoegde foto's hebben geen bewijswaarde. De Raad meent dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De voorlegging van de originele huwelijksakte en een kopie van het paspoort van de echtgenoot is geen weerlegging van de bovenvermelde motieven uit de bestreden beslissing. De Raad schaart zich achter het motief uit de bestreden beslissing dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij (nog) een relatie heeft met D.

2.3. De bestreden beslissing wijst er op dat de bekering van verzoekster tot het christendom niet overtuigt. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift: "Dit is toch maar logisch als men wil trouwen met een christen." Verder stelt verzoekster dat zij religie eerder als een mannenaangelegenheid beschouwt.

De Raad ziet het vanzelfsprekende niet in van de noodzaak om zich te laten bekeren om te huwen met een christen.

De bestreden beslissing stelt dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de feiten van vervolging niet overtuigend zijn. De Raad meent dat de situering in de tijd van de feiten geen doorslaggevend motief is, maar verzoekster zou moeten weten of ze één of twee keer op haar woonplaats bedreigd werd. De loutere ontkenning van haar verklaringen is geen weerlegging van dit motief.

In zoverre verzoekster stelt dat zij een niet zo goed geheugen heeft, antidepressiva gebruikt en het moeilijk heeft met data stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit het ter zitting neergelegde getuigschrift waar sprake is van hoofdpijn en geneesmiddelen in dit verband.

2.4. Het incident met betrekking tot het conflict bij haar schoonouders overtuigt evenmin. Er is in de neergelegde brieven sprake van feiten einde oktober en dus later dan het begin van de herfst en onder meer van lichamelijke beledigingen terwijl verzoekster slechts verbale beledigingen vermeldt.

Verzoekster legt ook geen enkel bewijs voor van deze reis, bijvoorbeeld haar internationaal paspoort. Getuigschriften van privépersonen kunnen een bijkomend bewijs zijn van de door verzoekster aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Dit geldt ook voor de ter zitting neergelegde bijkomende getuigschriften in dit verband.

2.5. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoekster met betrekking tot de brief van de Russische overheden geen details kon verstrekken over de aard van de klacht. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat zij documenten met precieze info zal proberen te bekomen en te bezorgen. Dit is geen weerlegging van de vaagheid van haar verklaringen. De Raad stelt vast dat zij in dit verband geen bijkomende documenten of informatie voorgelegd heeft.

2.6. Wat de reisweg betreft citeert verzoekster het motief uit de bestreden beslissing en stelt dat zij geen informatie van de smokkelaar kreeg. Dit is geen weerlegging van de vaagheid van haar verklaringen. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen of niet overtuigende aanvullingen van deze verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete en overtuigende argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het

rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.”

Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij de beoordeling van verzoekers asielrelaas niet heeft beperkt tot een verwijzing naar de weigeringsbeslissing in hoofde van zijn partner, maar bij het beoordelen van zijn verklaringen tot een aantal bevindingen is gekomen die evenzeer van aard zijn om zijn aanspraken op de toekenning van een internationale beschermingsstatus te ondermijnen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag derhalve op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken, zoals deze met betrekking tot zijn partner.

Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden op grond van de door verzoeker aangebrachte grieven.

2.9.1. Verzoeker verwijst naar de door hem ten aanzien van de verwerende partij bijgebrachte documenten die, samen genomen met zijn verklaringen, een nieuw licht werpen op de zaak zodat het asielrelaas niet langer in vraag kon worden gesteld. Hij wijst op de bijgebrachte Russische medische attesten en op het attest met betrekking tot de opening van het strafonderzoek. Het gaat om objectieve documenten, die verifieerbaar zijn en uitsluitel geven inzake de identiteitsgegevens van verzoeker en persoonlijke moeilijkheden, zo stelt hij.

2.9.2. Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan het gestelde in de bestreden beslissing dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben wanneer zij worden vergezeld van geloofwaardige verklaringen, hetgeen ter zake niet het geval is. Deze beoordeling dringt zich overigens ook op waar verzoeker hangende het geding nog een originele omslag voorlegt, samen met een originele dreigbrief die werd verzonden aan een vertrouwenspersoon van verzoekers partner en de originele brief waarmee die vertrouwenspersoon de dreigbrief overmaakt aan de partner. Daarbij komt nog dat deze handgeschreven brieven, zoals de verwerende partij ook stelt, door om het even wie op om het even welk moment zouden kunnen geschreven zijn, zodat er geen enkele garantie bestaat omtrent de authenticiteit ervan. De omslag is voorts slechts een bewijs van het feit dat iets werd verzonden, maar niet van wat precies werd verzonden.

2.10.1. Wat de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdige verklaringen betreft, verwijst verzoeker naar de psychische moeilijkheden ingevolge de geweldpleging waarvan hij het slachtoffer werd en die voor hem de directe aanleiding was om het land te ontvluchten. Met dit menselijk aspect is volgens hem te weinig rekening gehouden. De traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt en het feit dat deze bij een mens kunnen leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing en vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs een vertekende beleving van de werkelijkheid, zijn te weinig in rekening gebracht, zo stelt hij.

2.10.2. Verzoeker kan hierin niet worden bijgetreden : uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met zijn psychische situatie, getuige daarvan de vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker tijdens zijn gehoor geen psychische problemen aanbracht ter verklaring van de tegenstrijdigheden en inconsistenties die in zijn verklaringen werden vastgesteld en waarop hij werd gewezen; dat dergelijke psychische problemen (posttraumatisch stresssyndroom) volgens het neergelegde Russisch medisch attest dd.14/12/2011 eerder bij hem zouden vastgesteld zijn; dat uit zijn gehoor blijkt dat zijn verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte; dat als voorbeeld hierbij verwezen naar zijn beschrijving van het incident op 03/12/2011 en dat dan ook dient te worden aangenomen dat hij in staat is op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen en dat het attest, op medische gronden, dan ook geenszins vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen; dat, ten slotte, de Belgische attesten die hij voorlegde geen van alle een diagnose bevatten die zou wijzen op psychische problemen.

Verzoeker legt hangende het geding twee nieuwe medische attesten neer. Daargelaten de vraag of deze documenten kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet, treedt de Raad de verwerende partij in haar repliek ter zitting. De verwerende partij stelt met name dat, waar verzoeker betoogt dat uit het medisch verslag van 26 juni 2012 blijkt dat hij in behandeling is voor PTSD en dat de traumatische ervaringen in het herkomstland in causaal verband staan met zijn geheugen- en concentratieproblemen, dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de nood tot behandeling is ontstaan en dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Het medisch attest vormt dan ook geen voldoende bewijs voor de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten (zie ook RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Voorts stelt de verwerende partij evenzeer terecht dat in de medische attesten wel melding wordt gemaakt van geheugen- en concentratieproblemen, doch niet wordt gepreciseerd op welk vlak deze problemen zich precies situeren -gaat het bijvoorbeeld om een aantasting van het lange termijngeheugen of eerder van

het korte termijngeheugen- zodat niet kan worden vastgesteld of en op welke wijze deze problemen verzoeker zouden verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen. Ook hierin kan de verwerende partij worden gevolgd, temeer nu reeds uit de motieven van de bestreden beslissing is gebleken dat verzoekers verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd waren en plausibel gesitueerd in tijd en ruimte én verzoeker zelf geen psychische problemen aanbracht ter verklaring van de tegenstrijdigheden en inconsistenties waarmee hij werd geconfronteerd. De nieuwe medische attesten, noch het argument dat geen rekening zou zijn gehouden met verzoekers geestesgesteldheid, doen afbreuk aan de bevindingen van de verwerende partij die hun neerslag hebben gevonden in de motieven van de bestreden beslissing.

2.11.1. Verzoeker wil verder aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheden onmogelijk de kern van zijn asielrelaas kunnen aantasten, omdat ze niet dermate van belang zijn en er geen rekening werd gehouden met misverstanden, noch met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen die zijn partner hadden genoodzaakt om eerder dan verzoeker het land te ontvluchten en het gehoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verwerende partij zoekt spijkers op laag water daar waar zij een tegenstrijdigheid ziet in de verklaringen van zijn partner die in het kader van haar gehoor vertelde dat verzoeker geen problemen kende met haar familie terwijl verzoeker verklaarde op de vlucht te zijn voor haar familie sedert 2009. Het één sluit het ander niet uit, zo stelt hij. Het was precies omdat hij in het dagelijks leven zo voorzichtig mogelijk probeerde te zijn om uit het zicht van zijn schoonfamilie te blijven dat hij tot december 2011 buiten schot kon blijven. Het feit dat hij in tussentijd aan de kost probeerde te geraken door met enkele collega's een consultancykantoor uit te baten, doet hierin evenmin afbreuk. Als medewerker binnen het kantoor behield hij immers een 'low profile'. Er werd dus een verkeerde interpretatie gegeven aan verzoekers verklaringen en de verwerende partij is selectief te werk gegaan, enkel in het nadeel van verzoeker.

2.11.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de tegenstrijdigheden waarvan sprake in de bestreden beslissing steun vinden in de gehoorverslagen die zich in het administratief dossier bevinden. Dat ze geen betrekking zouden hebben op de kern van het asielrelaas, zoals verzoeker meent te kunnen volhouden, kan niet worden bijgetreden. De vraag of verzoeker nu al dan niet problemen zou hebben gehad met zijn schoonfamilie voor het vermeende incident in 2011 is wel degelijk relevant, precies omdat hij om die problemen zijn land van herkomst is ontvlucht. Verzoeker stelt dan wel dat het net was omdat hij zo voorzichtig mogelijk door het leven ging, dat hij buiten schot kon blijven van zijn schoonfamilie, maar dit strookt dan weer niet met zijn andere verklaringen, meer bepaald deze met betrekking tot zijn vaste werkplaats. Verzoekers argument dat hij low profile zou zijn gebleven, neemt niet weg dat zijn verklaringen dat hij geen vaste woonplaats kon hebben omwille van de dreiging geenszins te rijmen vallen met het hebben van een vaste werkplaats. Ook dit element, met name het feit dat verzoekers houding geenszins strookt met de door hem geschetste vermeende vrees voor zijn schoonfamilie, heeft betrekking op één van de wezenlijke elementen van zijn relaas. De bevindingen van de verwerende partij die door verzoeker worden betwist, blijven derhalve onverminderd overeind.

Voorts kan de Raad niet voorbijgaan aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn partner met betrekking tot de contacten met de politie en de incoherenties aangaande de vraag wie precies van de schoonfamilie verzoekers partner had bedreigd en aangaande de brieven van getuigen die door de vrouw werden voorgelegd. Deze motieven worden door verzoeker onbesproken gelaten, vinden steun in het administratief dossier en hebben andermaal betrekking op de kern van het asielrelaas. De verwerende partij kan, gelet op hetgeen voorafgaat, derhalve worden bijgetreden waar zij stelt dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoekers argument dat de door hem bijgebrachte stukken minstens een begin van bewijs vormen, is in die zin niet relevant, nu zij, zoals dat reeds werd gesteld, slechts kunnen worden aangewend ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Dat de verwerende partij zou moeten nagaan of deze stukken al dan niet correcte informatie bevatten, gaat dan ook niet op, temeer nu de bewijslast bij de asielaanvrager zelf ligt.

2.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Hij brengt voorts geen andere elementen bij die erop zouden kunnen wijzen dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet a) of c) loopt, en uit in dossier kunnen evenmin dergelijke elementen worden ontwaard.

2.13. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing

geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het enig middel is niet gegrond.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

2.5.2. Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: een duplicaat van zijn huwelijksakte, een uittreksel uit een wetboek (outprint), 2 handgeschreven brieven en een bundel internetartikels over gemengde huwelijken en de daaruit voortvloeiende problemen voor echtelieden.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.3. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote L.G. (RvV 160 951).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 133 224 van 14 november 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van L.G. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(….)2.5.3. Met betrekking tot de door verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt: “Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, (u vreest nog steeds uw familie omwille van uw relatie/huwelijk met een christen), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen ook de door verzoekster in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven: “Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, (uw huwelijksakte, een uittreksel uit het Russisch wetboek in verband met de naamgeving van kinderen, 2 handgeschreven brieven en een bundel internetartikels) moet worden opgemerkt dat deze niet van die aard zijn dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte (document 1, groene map) werd reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag overlegd. Weliswaar bewijst het document uw formele band met uw huidige partner, maar het werpt geen ander licht op eerder gedane vaststellingen, waarbij geoordeeld werd dat u de problemen ten gevolge van deze band niet aannemelijk kon maken. Het overlegde uittreksel uit het Russisch wetboek (document 2, groene map) biedt mogelijk wel een afdoende verklaring voor het feit dat uw zoon uw naam draagt, maar ook dit document werpt geen ander licht op de negatieve vaststellingen in uw asielrelaas omtrent de door u voorgehouden problemen. De 2 overlegde brieven (documenten 3 en 4, groene map) kunnen evenmin overtuigen; dergelijke documenten kunnen immers niet beschouwd worden als neutrale of betrouwbare bronnen, aangezien ze zijn geschreven door personen met wie u (of uw partner) banden heeft. De bundel overlegde internetartikels (document 5, groene map) ten slotte bevat louter algemene en niet gepersonaliseerde informatie. Dergelijke informatie is enkel dienstig wanneer het asielrelaas geloofwaardig, coherent en plausibel is, wat in casu niet het geval is.”

Verzoekster vangt haar verweer aan, stellende dat haar asielaanvraag destijds en thans nog steeds ongeloofwaardig wordt beschouwd en dit in hoofdorde omdat zij niet aannemelijk zou gemaakt hebben dat zij een relatie heeft en had met de heer M., haar echtgenoot. Zij laat gelden dat haar echtgenoot op het ogenblik van het nemen van de beslissing in het kader van haar eerste asielaanvraag nog niet in België verbleef, hetgeen de situatie uiteraard bemoeilijkte. Thans verblijft haar echtgenoot samen met haar en hun minderjarige zoon G. in België, hetgeen volgens verzoekster duidelijk aantoonde dat zij op een objectieve wijze heeft samengewoond met haar huidige echtgenoot en minderjarig kind. Hieruit alleen al blijkt hun relatie, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat uit de relatie daarenboven destijds een kind werd geboren, hetwelk eveneens een objectief gegeven is dat - indien hieromtrent alsnog zou getwijfeld worden - tevens objectief kan vastgesteld worden door middel van DNA-test. Ook dit gegeven bewijst dat zij en haar echtgenoot een relatie hebben. Verzoekster wijst er voorts op dat zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag wetgeving heeft overgelegd waaruit blijkt op welke wijze de familienaam wordt toegekend aan een minderjarig kind in geval van gebrek aan huwelijk. Ook deze stukken duiden duidelijk de reden aan waarom haar minderjarige zoon niet de achternaam van haar huidige echtgenoot draagt. Ook dit gegeven komt volgens verzoekster haar geloofwaardigheid ten goede.

Daargelaten het feit dat een huwelijksband, het samen hebben van een kind en het thans feitelijk samenwonen in België niet vermag afbreuk te doen aan de appreciatie in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag dat zij niet aannemelijk maakte dat zij op dat ogenblik nog een actuele en duurzame relatie onderhield met haar echtgenoot, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing de formele band tussen verzoekster en haar echtgenoot, die wordt aangetoond door de huwelijksakte, op zich niet wordt betwist, noch het feit dat de familie van verzoekster moslim is en deze van haar echtgenoot christen, en dat bovendien wordt gesteld dat het thans overlegde uittreksel uit het Russisch wetboek mogelijk wel een afdoende verklaring biedt voor het feit dat verzoeksters zoon haar naam draagt, doch op goede gronden wordt geoordeeld dat verzoekster ook in het kader van haar tweede

asielaanvraag voorts geen elementen bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de eerder gedane vaststellingen op grond waarvan werd geoordeeld dat zij de voorgehouden problemen met haar familie niet aannemelijk kon maken.

De argumentatie in het verzoekschrift waar verzoekster haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven opnieuw herhaalt en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde door haar geschreven brief, kan bezwaarlijk afdoende worden geacht om haar geloofwaardigheid te herstellen. Er kan immers niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Ook met de verwijzing naar de door verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag bijgebrachte rapporten en artikelen waaruit moet blijken dat in verzoeksters regio van herkomst talloze gevallen bekend zijn van eerwraak, dat zelfs president Kadarov openlijk toegeeft voorstander te zijn van de eerwraak, dat de Islamitische wetten er fundamentalistischer worden en dat de diverse overheden geen actie ondernemen tegen het uitvoeren van de eerwraak, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat haar relaas waarheidsgetrouw zou zijn en dat zij eerwraak vanwege haar familie zou dienen te vrezen omwille van haar huwelijk met een christen en haar beweerde bekering tot het christendom. Dergelijke algemene informatie over het land van herkomst is immers enkel dienstig ter ondersteuning van een geloofwaardig, coherent en plausibel relaas, wat in casu allerminst het geval is gebleken.

De door verzoekster bijgebrachte brieven waaruit blijkt dat ten aanzien van haar bedreigingen werden geuit, vertonen een duidelijk gesolliciteerd karakter en kunnen bezwaarlijk als objectieve bewijsstukken worden aanvaard aangezien ze zijn geschreven door personen met wie verzoekster of haar partner banden heeft en die dus allerminst beschouwd kunnen worden als neutrale of betrouwbare bronnen.

De diploma's van verzoekster en haar echtgenoot zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas.

Daar verzoekster er aldus niet in slaagt een gegronde vrees omwille van haar huwelijk aannemelijk te maken, wordt evenmin een schending van de artikelen 2, 3, 5, 7, 8 en 9 EVRM aangetoond. De Raad wijst er in dit verband nog op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om

aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. (...)

Dienvolgens kan ook wat betreft verzoeker niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.6.1. In zoverre verzoeker het hoorrecht geschonden acht, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

2.6.2. *In casu* wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, “De Belgische asielpprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”, T. Vreemd. 2009, 20).

2.6.3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context

van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

2.6.4. Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker slechts op algemene wijze de schending van het hoorrecht aanvoert doch niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede

asielaanvraag. Verzoeker toont evenmin concreet aan welke van zijn in het kader van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen of neergelegde documenten verduidelijking zouden behoeven in een persoonlijk gehoor door het Commissariaat-generaal.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In de mate verzoeker de schending aanvoert van het fair-play beginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. In acht genomen wat voorafgaat, kan geenszins worden aangenomen dat voorgaande *in casu* het geval is en verzoeker toont dit evenmin aan.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek ten gronde, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS